

GEVAARLIJK SPEL

GEVAARLIJK SPEL

Gerard van Gemert
Gevaarlijk spel

Herziene herdruk 2024

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Rudi Jonker

Trefw.: voetbal, ontvoering, kampioenschap

NUR 282/283

ISBN 978 90 448 5148 9

D/2024/4124/075

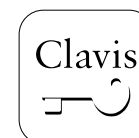
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.gerardvangemert.nl

www.rudijonker.nl

Gerard van Gemert
met illustraties van
Rudi Jonker

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

<i>In de serie 'De Voetbalgoden'</i>	<i>Ook over voetbal</i>
<i>Gevecht om de cup</i>	De serie 'Stijn gouden belofte' (12+)
<i>Gevaarlijk spel</i>	
<i>Schijnbeweging</i>	De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)
<i>Blessuretijd</i>	
<i>Kopsterk</i>	De serie 'FC De Madonna's' (10+)
<i>De Zwarte Panter</i>	
<i>Buitenspelval</i>	De Afrikaboeken (11+)
<i>Vlammend schot</i>	
<i>Balbezit</i>	<i>Over geschiedenis</i>
<i>Spookdoelpunt</i>	De serie 'Kleine helden van toen' (7+)
<i>Clubliefde</i>	
<i>De twaalfde man</i>	
<i>De Afrikaanse derby</i>	Verder zijn er nog de serie 'Eilandgeheimen' en de boeken <i>De wens van de Havikshorst</i> (in samenwerking met Make-A-Wish), <i>Ademloos</i> (over vluchtelingen en voetbal)
<i>Vormverlies</i>	<i>Vastberaden</i> (over pleegzorg), <i>Felinia en de verdwenen kinderen</i> (fantasy), <i>Uitgespeeld</i> en <i>Ontzet</i> (over de Tweede Wereldoorlog) en <i>Wapenbroeders</i> (over de tijd van Napoleon).
<i>Doorbraak</i>	
<i>Spelbederf</i>	
<i>Voetbalmaffia</i>	
<i>De redding</i>	
<i>Tussen de linies</i>	
<i>De finale</i>	

Stijn liep het stuk van de middenlijn naar de penaltystip. Er leek geen eind aan te komen. Hij had het gevoel dat hij de controle over zijn benen kwijtraakte, zo spannend vond hij het. Hoe moet dat voelen als het om de wereldtitel gaat? dacht hij. Stijn nam de bal aan van de scheidsrechter en legde hem op de stip. Hij deed een pas naar achteren en zag dat de bal even wegrolde. Hij liep ernaartoe en legde hem weer goed. Niet goed voor je concentratie, hoorde hij zichzelf denken. Nu lag de bal stil.

Ze stonden in de finale van het toernooi om het kampioenschap van het zuidelijke gedeelte van het land. Alle regionale kampioenen deden daaraan aan mee. FC Rapitas was de enige amateurclub, alle andere verenigingen waren jeugdelftallen van profclubs.

In de poulewedstrijden hadden ze twee keer gewonnen en een keer gelijkgespeeld. In de kruisfinale hadden ze met 3-2 gewonnen van The Victory.

De tegenstander in de finale was LFC Lunken. Zelfs na de verlengingen was er niet gescoord. Als ze wonnen, zouden ze volgende week de finale spelen tegen de winnaar van het toernooi van de noordelijke regionale kampioenen.

Strafschoppen moesten de beslissing brengen. De stand was 4-4. Alle strafschoppen waren benut. Stijn moest de vijfde nemen. Hij liep naar achteren en wachtte op het fluitsignaal. Daarna nam hij

zijn aanloop en trapte met de binnenkant van zijn voet rechts naast de keeper. Toen hij de bal raakte, had hij het gevoel dat het niet hard genoeg was. Als de keeper nu maar de verkeerde hoek kiest, dacht Stijn. Maar dat was niet zo. De doelman had goed gegokt, dook de juiste kant op en strekte zijn armen.

Stijn greep met zijn handen naar zijn hoofd. 'Sukkel!' schreeuwde hij tegen zichzelf.

Via de vingertoppen van de doelman rolde de bal in de hoek van het doel. Stijn slaakte een zucht van opluchting en liep terug naar de middenlijn. Daar werd hij door zijn teammakers op de schouders geslagen. Iedereen was blij dat hij deze strafschoop had genomen en dat zij dat niet hadden hoeven te doen. Inmiddels had de speler van LFC Lunken de bal neergelegd. Als hij deze strafschoop miste, zou FC Rapitas winnen. Als hij scoorde, zouden ze net zo lang doorgaan tot er een winnaar was.

Murrad stond doodstil op de doellijn. Het fluitsignaal klonk en de speler van LFC Lunken nam zijn aanloop. Murrad maakte vlak voor de speler trapte een kleine beweging naar links. De speler zag het vanuit zijn ooghoeken en twijfelde even. Hij schoot de bal rechts van Murrad, die ook die kant op dook. Door de aarzeling had de jongen niet genoeg kracht gezet. Murrad reageerde goed en kon de bal eenvoudig stoppen. Zijn teamgenoten in de middencirkel renden naar hem toe en sprongen boven op hem. Daarna namen ze hem op hun schouders en brachten hem zo naar de zijkant van het veld.

In de kleedkamer was het feest. Ze konden nog niet geloven dat ze de grote finale hadden gehaald. Volgende week mochten ze strijden om het nationale kampioenschap!

'Zo,' zei Stijn, 'dat hebben we mooi gedaan.' Ze zaten in de auto en waren onderweg naar huis.

Dat moest Stijns vader toegeven. 'Het waren waardige tegenstanders, hoor,' zei hij. 'Kun je nagaan wat jullie volgende week te wachten staat.'

Stijn haalde zijn schouders op. 'Dat zien we dan wel weer. Eerst lekker met Kick '69 mee naar Engeland.'

Storm knikte.

Het elftal van Stijn en Storm vloog morgen samen met de selectie van Kick '69, de grootste club van het land, naar Londen. De sponsor van FC Rapitas was namelijk dezelfde als die van Kick '69. Het was de beloning van de sponsor voor het behalen van het regionale kampioenschap.

Even later waren ze in Woudorp. Ze zetten Storm thuis af en reden door.

'En?' vroeg Stijns moeder toen ze thuiskwamen.

'Gewonnen!' glimlachte Stijn.

'Goed zo, jongen,' zei ze glunderend. Ze gaf hem een kus op zijn wang. 'Heb je gescoord?'

Stijn knikte. 'Even denken,' zei hij, 'vijf keer.' Trots hield hij zijn handpalm met gestrekte vingers omhoog.

Zijn moeder aaide over zijn haren. 'Nou, daar hoefde je niet lang over na te denken.'

Stijn hield precies bij hoeveel doelpunten hij maakte. In een schrift schreef hij korte verslagjes van alle wedstrijden die hij speelde en alle doelpunten die hij maakte.

'O ja,' zei zijn moeder, 'Femke is al komen vragen hoe het was gegaan. Ik heb haar beloofd dat je even bij haar langs zou gaan als je thuis was.'

Zogenaamd onverschillig pakte Stijn zijn tas op en liep naar boven. Hij wilde niets laten merken. 'Is goed, ik ga zo wel even,' zei hij. Vanbinnen gierden de vlinders door zijn buik. Femke was zijn buurmeisje en de zus van Mike, een van Stijns beste vrienden. Hij was verliefd op haar. Ze was twee jaar ouder dan hij en hij kon zich niet voorstellen dat zij hem ook leuk vond. Maar het was wel zo.

Mike was ziek. Hij had kanker, waardoor hij veel moest rusten. Af en toe moest Mike voor onderzoeken een tijdje naar het ziekenhuis. Dat was nu ook het geval. Sinds Mike ziek was, had Stijn wat meer contact met Femke. Hij vertelde haar over het voetballen en zij kwam weleens kijken als ze thuis speelden. Soms nam ze Mike mee in de rolstoel.

Stijn had zijn tas uitgepakt en liep de trap weer af. 'Ik ga even naar de burenl' riep hij. Hij bleef even staan om te horen of er iemand reageerde. Hij hoorde zijn moeder vanuit de woonkamer naar de hal lopen. 'Blijf je niet te lang weg,' zei ze. 'We gaan zo eten.'

Stijn knikte. 'Ik ben zo weer terug,' riep hij.

De moeder van Femke deed de deur open. 'Hoi Stijn,' begroette ze hem vrolijk, 'kom binnen. Je komt zeker voor Femke?'

Stijn knikte. 'Ja, ze is langs geweest om te horen hoe we gespeeld hebben vandaag.'

Femkes moeder keek hem glimlachend aan. Ze mocht Stijn graag. Sinds Mike erg ziek was, kwam hij trouw op bezoek. 'Femke zit op haar kamer,' zei ze, 'ga maar naar haar toe.'

Stijn liep de trap op en stond op de overloop. Hij hoorde dat Femkes moeder de woonkamer weer in was gegaan en de deur dicht had gedaan.

De eerste kamer links was die van Femke. Haar deur was dicht.

Naast Femkes kamer had je de slaapkamer van haar ouders en daar weer naast de kamer van Mike. Dat wist hij omdat hij regelmatig op Mikes kamer kwam om naar muziek te luisteren of over voetbal te kletsen. Dat gebeurde nu niet meer, omdat Mike snel moe was.

Stijn wilde op de deur van Femkes kamer kloppen, maar bedacht zich. Hij liep voorzichtig naar de slaapkamer van Mike. Hier was hij al een hele tijd niet meer geweest. Hij gaf de deur, die op een kiertje stond, een zetje zodat die verder openging. Mikes bed, zijn bureau en kast stonden nog op dezelfde plaats.

Stijn liep de kamer in en keek om zich heen. Er hingen ook nog dezelfde voetbalposters. Op het bureau stond een lijstje met een foto. Stijn pakte de foto op en keek ernaar. Hij glimlachte. Er stonden drie jongens op in voetbalkleren van FC Rapitas: Storm, Mike en Stijn. De foto was twee jaar geleden gemaakt. Stijn kon het zich nog goed herinneren. Ze hadden een toernooi gespeeld en in de finale verloren. Mikes moeder had de foto vlak na de finale genomen. Mike wilde er eerst niet op omdat hij er de pest in had dat ze hadden verloren. Als je goed keek, kon je zien dat hij gehuild had.

Stijn besepte plots hoe erg hij Mike en het voetballen met hem miste. Sinds ze drie waren, gingen Storm, Mike en Stijn al met elkaar om. Ze hadden altijd samen op school gezeten en altijd in hetzelfde elftal gevoetbald. Kort nadat deze foto was genomen, was Mike ziek geworden. Na de eerste behandeling leek de ziekte weg te zijn, maar later kwam ze toch weer terug. Stijn zuchtte diep. Hoe mooi zou het zijn geweest als Mike vandaag mee had kunnen voetballen, zoals het eigenlijk gewoon hoorde. Sinds Mike erg ziek was, kwam Stijn na iedere wedstrijd verslag uitbrengen.

Opeens zag Stijn dat Femke in de deuropening stond. Hij schrok.

‘F-Femke,’ stotterde hij, ‘s-sorry ... maar eh ...’

‘Jij mist de Mike van vroeger ook, hè?’ begon ze.

Stijn knikte nauwelijks merkbaar. Hij wist niet zo goed wat hij moest doen. Hij voelde zich betrappt omdat hij zomaar Mikes kamer was binnengelopen. Femke leek er niet mee te zitten. Hij liep naar haar toe en rook haar parfum. De vlinders in zijn buik fladderden als gekken.